

— i overensstemmelse med en indstilling fra et af socialministeriet nedsat embedsmandsudvalg — adgang til at opnå statslån på samme gunstige vilkår som for det sociale boligbyggeri. Og for aldersrenteboligernes vedkommende foreslås nogle regler, der skaber gunstigere refusion for kommunerne end efter de nugældende regler i folkeforsikringsloven. Det foreslås nemlig, at kommunernes under-skud på aldersrenteboligerne afholdes af kommunerne og statskassen hver med halvdelen, medens kommunerne efter den nuværende ordning må bære ca.  $\frac{2}{3}$  af udgifterne.

Samtidig foreslås det, at der også i den almindelige boligmasse skal være adgang til at opnå bolig for en særlig billig leje ligesom i aldersrenteboligerne, og det ikke alene for aldersrentemodtagere, men også for invaliderentemodtagere og modtagere af hjælp til kronisk syge.

Det foreslås imidlertid, at huslejenedsættelsen for enlige personer og for barnløse ægtepars vedkommende skal være betinget af, at lejligheden højst rummer 1 værelse for hver tilskudsberettiget person og for dennes ægtefælle, dog at lejligheden altid kan rumme 2 værelser. Kravet om en maksimumsstørrelse for lejligheden gælder dog ikke udenfor bymæssige bebyggelser med over 1000 indbyggere, ligesom det ikke gælder, efter at den ene af to eller flere nedsættelsesberettigede, boende i samme lejlighed, er afgået ved døden.

Dette krav om en maksimumsstørrelse for de tilskudsberettigede lejligheder skulle kunne føre til gavnlige omflytninger. De enlige og de barnløse ægtepar blandt rentenydere og kronisk syge beslaglægger nemlig ofte større lejligheder, som de ikke vil fraflytte, fordi huslejen er forholdsvis lav.

Med henblik på byggeomkostningernes stigning og den senere tids straming af pengemarkedet indeholder lovforslaget tillige bestemmelser, hvorved *grænserne for udlån* efter byggestøtteloven til parcelhusbyggeri og forretningsmæssigt byggeri forhøjes med 5 pct. Desuden skal den hidtidige regel om en lavere lånegrænse for højt byggeri